VINTILĂ CORBUL şi EUGEN BURADA

MOARTE ŞI PORTOCALE LA PALERMO

17

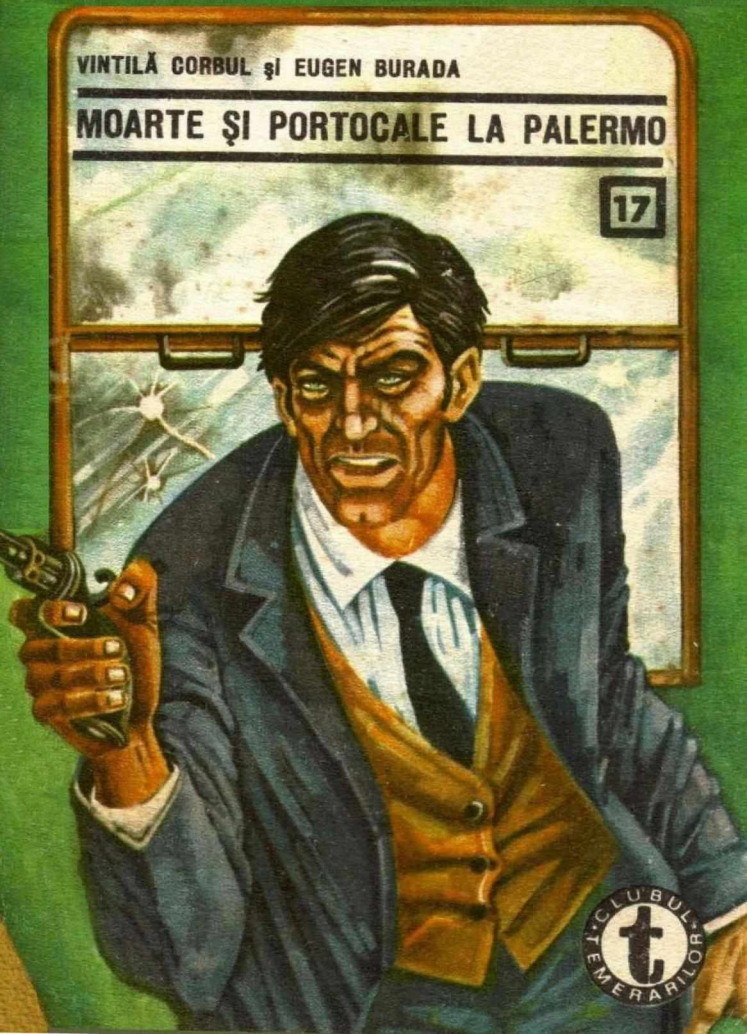

VINTILĂ CORBUL şi EUGEN BURADA

MOARTE ŞI PORTOCALE LA PALERMO

MOARTE ŞI PORTOCALE
LA PALERMO

MOARTE ŞI PORTOCALE
LA PALERMO

MOARTÉ ŞI PORTOCALE
LA PALERMO

MOARTE ŞI PORTOCALE
LA PALERMO

I

EDITURA TINERETULUI

Atenţiune ! Atenţiune ! Trenul rapid cu direcţia Roma-Napoli-Messina-Palermo pleacă peste cinci minute de pe linia şaptea. Persoanele care au condus pe pasageri sînt rugate să coboare din vagoane. Vă dorim călătorie plăcută !

Difuzorul gării îşi încetă emisia.

Mircea Paltin continua să străbată peronul cu acelaşi pas vioi, dar măsurat, atît de deosebit de graba dezordonată a celorlalţi călători întîrziaţi, care alergau să nu piardă trenul. Toate îl încîntau. Şi lumea pestriţă şi zgomotoasă din jur, şi vagoanele înşiruite ca nişte mărgele pe liniile de oţel, şi ploaia de lumini fluorescente, şi afişele multicolore ale agenţiilor de voiaj, şi slalomul vagonetelor electrice care se strecurau prin mulţime, cărînd bagaje cu cele mai variate forme geometrice. O ciocnire neaşteptată cu o matroană planturoasă, care dezlănţui un adevărat potop de invective, în cel mai pur dialect napolitan, îl făcu să pufnească în rîs. „Ce ghinion ! Nu putea să fie una tînără şi frumoasă ?"

Hamalul care-l urma cu valizele, îi atrase atenţia :

— Prego, vagonul dumneavoastră, commendatore.

— Grazie.

Întinse biletele sale însoţitorului de vagon.

— Cabina şase, cuşeta doi, citi cu glas tare însoţitorul. Îi restitui biletele şi-l invită să se urce în vagon.

— Prego, signore !

Urmat de hamal, Mircea îşi făcu loc pe culoar, printre călătorii care se agitau înaintea plecării. Intră în cabină. Hamalul îi instală valizele în plasă.

— Călătorie frumoasă, commendatore ! salută el, ducînd mîna la cozoroc.

Rămas singur, Mircea deschise geamul. Vacarmul mulţimii animate de pe peron, răbufni în cabină. Spectacolul forfotei din gară îl absorbi iarăşi. Călătoria şi literatura erau marile sale pasiuni. Romanele-i picareşti oglindeau dragostea pentru viaţa de aventură, pentru spaţiile largi, pentru senzaţiile tari. Mircea Paltin răspundea cu prisosinţă la ceea ce Jack London numea „The call of the wild". Visul lui era să creeze un erou pe măsura lui Simon Templer a lui Lemmy Caution sau a lui James Bond. Admira aceste personaje bătăioase, pline de vigoare şi de forţă, cu pumnii de fier, umerii pătraţi şi muşchi tari ca vîna de bou, care chemau parcă primejdiile în jurul lor. Se încăierau cu zece adversari deodată şi ieşeau victorioşi din luptă, fără ca hainele lor să fi căpătat o cută. Aceşti eroi ai secolului XX erau idolii unui anumit tineret care reducea arta cinematografică la filmele poli-

ţiste, literatura la romanele lui Leslie Charteris, muzica la cvartetul Beatles şi arta vestimentară la bluzoanele negre. Proaspăta, dar colosala lor celebritate zdrobea gloria ruginită a lui Hercule, Samson, ori Milon din Crotona.

Mircea Platin avea înfăţişare de sportiv, de actor de cinema, de manechin desprins dintr-un jurnal de modă masculină, dar nu de cărturar. Numai ochii săi scăpărători de inteligenţă, expresie de un umor fin, uşor ironic, îi trădau înclinările spre visare, posibilităţile de gîndire profundă, de trăire interioară. Îl singulariza mai ales zîmbetul său de un farmec comunicativ, care-i lumina uneori faţa.

Trenul se puse în mişcare. Peronul începu să alunece prin faţa ferestrelor vagonului. Batiste fluturau deasupra capetelor mulţimii.

Cadranul luminos al ceasului gării indica ora opt şi un minut. Instinctiv, Mircea îşi verifică ceasul brăţară.

În aceeaşi clipă, îşi făcu apariţia în pragul cabinei un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum gri-fer impecabil. Să tot fi avut treizeci de ani. Obrazul neted, nasul grecesc, trăsăturile regulate, dar de o rigiditate ciudată, bărbia rotundă, păreau modelate din ceară. Numai ochii erau de o mobilitate impresionantă. Cenuşii, vioi, duri, iscoditori, se străduiau să nu le scape nimic din ceea ce apărea în cîmpul lor vizual.

Noul venit salută cu o înclinare scurtă a capului. Privirea lui întîrzie cîteva clipe asupra lui Mircea, care în-

cercă o senzaţie dezagreabilă. Avu impresia că se află în faţa unei reptile.

— Buona sera, rosti în sfîrşit străinul.

Avea un vag accent american.

— Buona sera, replică Mircea.

Acestea fură de altfel singurele cuvinte pe care le schimbară.

Cu un gest neglijent, străinul îşi aruncă servieta diplomat în plasă. Însoţitorul vagonului îi aduse valizele. În schimbul acestui serviciu se alese cu un bacşiş care-l făcu să se ploconească pînă la pămînt.

— Cina se serveşte peste un sfert de oră, anunţă el, apoi se retrase.

Mircea se întoarse spre fereastră. Trenul cîştiga viteză. Se întunecase. Luminile cartierelor mărginaşe ale oraşului se pierdeau ca nişte stele căzătoare undeva, în urmă.

Mircea era foarte încîntat de uşurinţa cu care vorbea italieneşte. Îşi însuşise accentul unui autentic cetăţean al Romei. O italiancă tînără şi zglobie, ca argintul viu, dansatoare la un bar din Bucureşti, îl familiarizase cu limba italiană vorbită, desăvîrşindu-i în acest chip cunoştinţele lingvistice dobîndite la Facultatea de filologie. În cursul scurtei sale şederi la Roma fusese luat drept italian şi asta îl umpluse de încîntare.

Mircea anticipa bucuria pe care o va simţi cînd va păşi pe pămîntul Siciliei. De mult plănuise o călătorie în sudul Italiei, dar nu hotărîse să treacă la fapte, decît în

ziua în care colecţia „Aventura" îi solicitase un roman cu acţiune trepidantă. Se gîndise atunci să scrie o carte cu piraţi, cu comori ascunse în insule stîncoase, pîrjolite de arşiţa soarelui, cu corăbii zvelte şi rapide, cu abordaje spectaculoase şi lupte epice. Citise odată o cronică a cuceririi Siciliei de către piraţii normanzi. Ar fi fost interesant să dezvolte un episod din această epocă frămîntată. Ştia că la Palermo va găsi documente preţioase, care i-ar putea folosi la elaborarea romanului. Şi fiindcă era operativ, plecase la drum.

Căzuse însă într-un sezon nu tocmai potrivit. Era în plină vară. Iar verile în sudul Italiei sînt toride.

Şi în compartiment domnea o căldură sufocantă. Prin fereastra deschisă năvălea un aer fierbinte. Mircea avea senzaţia că se afla într-o etuvă. Cămaşa umedă de sudoare, i se lipise de corp. Moleşit de zăpuşeală, îşi scoase haina şi o agăţă într-un cuier.

Străinul nu părea să sufere de căldură. Îşi aprinse tacticos o havană şi pufăia alene.

Deodată, uşa fu deschisă cu putere. Surprins, Mircea întoarse capul într-acolo. În aceeaşi clipă, străinul îşi duse fulgerător mîna spre buzunarul dinăuntru al hainei.

În deschizătura uşii apăru un cap roşcovan, rotund ca un dovleac. Se auzi un glas afectat, rostind în englezeşte :

— Pardon ! Am greşit compartimentul.

Apoi uşa fu închisă la loc, de data aceasta cu menajamente.

Străinul, care se încordase ca un arc, se destinse. Scoase mîna de sub haină şi se lăsă pe spătarul banchetei.

Privirile lui şi ale lui Mircea se întîlniră o secundă. Străinul schiţă un zîmbet, apoi începu să urmărească din ochi arabescurile fumului de havană, pe care curentul le sfîşia, repezindu-le apoi spre fereastră.

Mircea se aşează pe fotoliul din cabină. Luă o revistă din vraful de ziare şi reviste cumpărate la chioşcul gării. Privirile parcurgeau paginile încărcate cu fotografii colorate, însă gîndurile îi fugeau la tovarăşul de cabină. Comportarea acestuia era ciudată. Trecerea aceea fără tranziţie de la nepăsarea pe care o afectase la început, la starea de încordare provocată de apariţia roşcovanului, apoi relaxarea tot atît de bruscă, nu scăpaseră spiritului de observaţie al lui Mircea.

Clinchetul unui clopoţel plimbat pe culoar vesti cina. Mircea îşi aminti brusc că îi e foame. Dacă nu se grăbea să ajungă la vagonul restaurant, risca să nu mai găsească locuri libere.

Renunţă să-şi mai îmbrace haina. Văzuse pe culoar pasageri numai în cămaşă. Ieşi din cabină, lăsîndu-l pe străin să-şi fumeze în linişte havana.

La vagonul restaurant avu norocul să găsească un scaun liber la o masă de două persoane. În faţa lui se afla un preot catolic rubicond, cu obrajii rotunzi şi trandafirii de nou-născut şi cu o chelie respectabilă, care făcea concu-

renţă tunsorilor eclesiastice. Inspirîndu-se după meniul convivului său, Mircea comandă nisetru la grătar, „spaghetti alla arabiata", muşchi „alla florentina", o porţie de gorgonzola şi o cassată siciliană. Toate stropite cu o sticlă de Chianti.

Un proverb din bătrîni spune că ochii sînt mai mari decît burta. Porţiile, deşi apetisante, erau atît de mari şi de săţioase, încît Mircea nu mai fu în stare să atace şi muşchiul „alla florentina". Simţea că stomacul, întins ca o tobă, stătea gata să-i plesnească. Brînza îi făcea cu ochiul. Cassata de asemenea.

În spaţiul dintre mese se îmbulzeau înfometaţii, care aşteptau să ia locul primei serii de consumatori.

Mircea ciuguli ca o pasăre din delicioasa porţie de gorgonzola.

Îşi muia tocmai buzele în paharul cu vin, cînd fu martorul unei scene stranii. Pasagerul din compartimentul său apăruse în uşa vagonului restaurant. Calm, căuta din ochi un loc liber. Deodată, privirea lui rămase fixată asupra unui punct din celălalt capăt al vagonului. Se crispă brusc. Muşchii fălcilor îi jucară nervos sub obrazul neted.

Urmărindu-i curios direcţia privirii, Mircea zări un bărbat de statură herculeană, îmbrăcat într-un costum de sport cenuşiu cu carouri verzi, care-l fixa cu aceeaşi intensitate pe străin. Bărbatul în haine cu carouri verzi mută cu limba în colţul gurii chiştocul pe care-l fră-

mîntase pînă atunci între buze, şi fără să-l piardă din ochi pe străin, întoarse pe jumătate capul şi spuse ceva unui individ bondoc cu mutră de boxer, care se afla în urma sa. Dinţii acestuia se dezgoliră într-un rînjet.

Fără grabă, străinul se răsuci pe călcîie şi ieşi din vagonul restaurant.

Bărbatul în haine cu carouri mai trase un fum din ţigară, o azvîrli jos şi după ce o strivi cu piciorul, porni legănat pe urma străinului. În drum, înghionti cîţiva tipi, care renunţară să mai protesteze, cînd văzură cu cine au de-a face.

Individul cu mutră de boxer vru să vină după el. Un chelner, care purta pe braţul stîng un pîntecos castron cu supă, îi ieşi întîmplător în cale. În ciocnire, castronul se răsturnă, împroşcînd cu supă şi pe tipul cu mutră de boxer şi pe alţi trei consumatori de la o masă din apropiere. Se iscă tumult. Între timp, individul în haine cu carouri dispăruse din vagonul restaurant...

*

Străinul străbătea agil coridorul vagonului cu paturi, îndreptîndu-se spre cabina sa. Bărbatul în haine cu carouri iuţi pasul. Nu voia să-i scape vînatul. Zări pe străin strecurîndu-se în cabină şi închizînd uşa în urma sa. Se uită în jur. Culoarul era gol. Se apropie de uşa cabinei

și scoase din tocul de piele de sub haină un pistol Parabellum cu amortizor de zgomot...

În cabină, străinul stinse lumina. Cu gesturi repezi, lăsă jos geamul, care pînă atunci fusese deschis numai pe jumătate.

Vîntul năvăli în compartiment, făcînd să se zbată perdelele de pluș.

Străinul scoase de sub haină un Browning cu șase focuri. Se adăposti apoi în intrîndul pe care-l făcea cabina lavaboului, ținînd sub observație ușa compartimentului...

Bărbatul în haine cu carouri deschise brusc ușa. Mișcarea furioasă a perdelelor îl derută. Trase trei focuri într-acolo. Silueta lui se contura precis pe fondul luminos al culoarului.

Străinul zîmbi. Nu se putea o țintă mai perfectă. Apăsă pe trăgaci. Din Browning porniră patru gloanțe care nimeriră în plin. Bărbatul în haine cu carouri scăpă revolverul din mînă, se frînse de mijloc și se prăbuși cu capul înainte pe covorul albastru din cabină.

Străinul îl apucă de gulerul hainei și-l trase înăuntru. Luă și pistolul Parabellum căzut pe prag, apoi închise ușa. Avu grijă să pună zăvorul. Aprinse lumina mică de la căpătîiul cușetei.

Fără să facă vreun efort deosebit, prinse cadavrul de subsuori și-l aruncă pe fereastră, în beznă. Pistolul Parabellum avu aceeași soartă.

Respiră adînc, apoi cu gesturi repezi, dar metodice, se aşternu pe lucru. Puse Browningul pe fotoliu. Îşi scoase haina şi o aruncă pe cuşetă. Luă din cui vestonul lui Mircea şi îl îmbrăcă în grabă. Îşi scoase din haina gri-fer paşaportul, dar cînd vru să-l bage în buzunarul dinăuntru al vestonului, dădu peste paşaportul lui Mircea. Îl scoase şi pe acesta. În aceeaşi clipă, cineva încercă clanţa.

Străinul tresări. Cu mîna dreaptă apucă revolverul şi se întoarse brusc spre uşă. Abia atunci îşi aminti că o încuiase. Cu stînga aruncă pe geam unul din paşapoarte, iar pe celălalt îl strecură în buzunar. Se apropie de uşă şi îşi lipi urechea de tăblie. Nu auzi nimic.

Trenul îşi încetini mersul. Intra într-o staţie unde avea probabil oprire.

Străinul smulse din plasă servieta diplomat şi, după cîteva clipe de aşteptare, ridică zăvorul şi deschise brusc uşa. Pe culoar nu se afla nimeni.

Respiră uşurat. Avea drumul liber. Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre uşa vagonului. Frînele scrîşniră. Cînd trenul opri în sfîrşit în staţie, străinul coborî prin partea opusă peronului, gîndindu-se că va scăpa neobservat.

Dădu să traverseze linia. Din stînga apăru ca un bolid botul uriaş al unei locomotive. Îngrozit, străinul întoarse brusc capul. Lumina orbitoare a farurilor, duduitul namilei de fier, şuieratul strident al sirenei îl zăpăciră. Într-o frîntură de secundă, locomotiva îl hăpăi sub roţi...

*

Mircea goli paharul de Chianti, apoi ceru nota de plată.

Preotul catolic își continua netulburat cina. Tumultul din celălalt capăt al vagonului sporea. Invectivele plouau. Italienii nu-și dezmințeau reputația. Erau mai guralivi decît un stol de vrăbii.

Chelnerul de la masa lui Mircea își făcu solemn apariția, purtînd pe farfurie — ca pe niște moaște — nota de plată, adăpostită sub un șervet scrobit.

Mircea achită consumația, încîntat că putea scăpa din îmbulzeala vagonului restaurant. Mîncase împărătește. Vinul tare și aromat îi crease o stare de euforie. Înainte de a se ridica de la masă, salută pe preotul catolic, care-i răspunse cu o onctuoasă binecuvîntare.

Porni spre vagonul său. Se gîndea cu plăcere la lectura pe care o va face înainte de culcare. În valiză îl aștepta un volum de istorie a pirateriei, achiziționat într-un anticariat din Roma.

Ajuns pe culoarul vagonului de dormit, vru să-și aprindă o țigară, dar se răzgîndi. Împinse ușa cabinei și intră. Îl izbi numaidecît vîntul care intra vîrtej pe fereastra deschisă. La lumina mică a veiozei, văzu că patul străinului era neatins. Aprinse plafoniera și ridică geamul.

Deodată, încreţi mirat sprîncenele. În partea de sus, geamul era găurit în două locuri. Evident, urme de gloanţe. Intrigat, aruncă o privire în jur. Abia acum observă că îi dispăruse vestonul. Haina gri-fer a străinului era aruncată pe cuşeta de jos. În plasă, toate valizele — şi ale lui şi ale străinului — erau la locul lor. Lipsea doar servieta diplomat.

Simţi că i se ridică sîngele în obraji. Îşi aminti că paşaportul şi biletele de tren se aflau în veston. Asta complica serios lucrurile.

Făcu o legătură între scena la care asistase în vagonul restaurant, urmele gloanţelor, dispariţia străinului şi dispariţia vestonului, încercînd să reconstituie faptele care se petrecuseră în absenţa sa.

Existau trei variante :

Prima : distrat, străinul îmbrăcase din greşeală vestonul şi ieşise din cabină. Această alternativă cădea de la început. Nu se puteau explica urmele gloanţelor şi lipsa servietei diplomat.

A doua variantă : străinul fusese asasinat, cadavrul aruncat pe geam, iar servieta diplomat furată. Şi această explicaţie cădea. Ce rost avea dispariţia vestonului ?

A treia variantă : ştiindu-se urmărit, străinul schimbase haina sa cu vestonul, îşi luase servieta diplomat şi se făcuse nevăzut. Această variantă — de altfel cea mai plauzibilă — explica şi existenţa urmelor din geam. În cabină avusese loc o luptă, din care străinul ieşise învingător.

Înainte de toate, trebuia să anunțe pe însoțitorul vagonului. Sună.

În așteptarea însoțitorului, care întîrzia, luă haina străinului și începu să caute prin buzunare.

Gestul nu era tocmai frumos, reflectase el. Îl justifică însă dispariția vestonului.

Nu găsi decît o batistă albă în buzunarul de la piept, iar în buzunarul de jos, din dreapta, cheile valizelor și o fisă. Fisa era neagră și avea gravat pe avers o portocală, iar pe revers un cap de mort.

Capul de mort făcu să-i revină în minte figura stranie a tovarășului său de cabină : obrazul ca de ceară, trăsăturile nefiresc de rigide, în contrast cu ochii de o mobilitate obositoare.

Fisa părea să fie una din acele reclame în imagini, fără cuvinte, care se distribuie prin anumite localuri de noapte.

În orice caz, împerecherea dintre portocală și capul de mort părea cel puțin ciudată.

Contrariat de întîrzierea însoțitorului de vagon, aruncă haina pe cușetă și ieși din cabină să-l caute...

*

Tipul cu mutră de boxer ieși din vagonul restaurant, ștergîndu-și cu batista pantalonii.

— *Porca madona !*

Străbătu culoarul vagonului de dormit şi ajunse în vagonul următor. Se opri în dreptul unui individ subţire, cu părul negru, care stătea la fereastră şi fuma o ţigară.

— Nino, nu l-ai văzut pe Jack ?

— Nu.

— Atunci s-a oprit în vagonul cu paturi. Cheamă-l pe Tony şi veniţi după mine.

— O.K., Luis.

Tipul cu mutră de boxer se întoarse în vagonul cu paturi. Cercetă dintr-o aruncătură de ochi culoarul gol.

Uşa unei cabine se deschise. Un bărbat în cămaşă ieşi pe culoar, trînti uşa şi se îndreptă spre capătul opus al vagonului. După ce-l văzu că o coteşte spre toaletă, tipul cu mutră de boxer se repezi la uşa cabinei, care rămăsese întredeschisă. Dintr-o privire cuprinse haina gri-fer de pe cuşetă şi geamul perforat de două gloanţe.

Rosti printre dinţi :

— Genovese. Şi-a scos haina ca să nu-l recunosc... Bietul Jack !!

Închise uşa şi se înapoie la capătul vagonului în aşteptarea lui Nino.

Nino sosi însoţit de un ins solid, în haine albe de şantung.

— L-ai găsit ? întrebă el.

Luis făcu mîna dreaptă pumn şi arătă cu degetul mare în jos.

Insul în haine de șantung rîse ironic :

— Era de așteptat. Nu te joci cu Vincent Genovese. O să ne „felicite" Don Cirro.

— Gura ! scrîșni Luis. Îi vin eu de hac lui Genovese... Uite-l !

*

Mircea era iritat. Nu-l găsise pe însoțitor, în cabina sa. Îl căutase și în vagonul restaurant. Nu era nici acolo. Hotărîse atunci să plece după șeful de tren. Un chelner îl îndrumase spre celălalt capăt al trenului. Cînd se înapoie, pe culoarul vagonului de dormit, văzu pe tipul cu mutră de boxer stînd rezemat de ultima cabină și discutînd cu doi indivizi sprijiniți cu coatele de bara ferestrei din față.

Cînd Mircea se apropie de ei, tipul cu mutră de boxer se trase spre ușă pentru a-i face loc. Ajuns în dreptul primului ins rezemat de bară, Mircea se pomeni catapultat de acesta în tipul cu mutră de boxer, care în aceeași secundă deschise fulgerător ușa și-l îmbrînci în gol...

Mircea se răsuci prin aer, ca într-un fantastic salt cu prăjina. Avea senzația că se prăbușește într-un hău negru, fără fund. Trăia un coșmar îngrozitor, care dură însă numai o frîntură de secundă. Mîna lui dreaptă

apucă — printr-un adevărat miracol — o bară de fier, de care se încleştă cu disperare. Simţi că braţul îi este aproape smuls din umăr. În acelaşi timp, se izbi cu picioarele de o scară. Găsise încă un punct de sprijin. Se agăţă instinctiv şi cu cealaltă mînă de bară. Stătu spînzurat cîteva momente în aer, apoi cu un efort supraomenesc reuşi să se caţere pe treptele scării vagonului. Era salvat.

Mai bine de un minut stătu încleştat de bară. Vîntul aprig, stîrnit de mersul vertiginos al trenului, îi îngheţase parcă sudoarea pe spinare.

În fluierul piciorului stîng simţea o durere surdă, din ce în ce mai puternică. Se lovise zdravăn. Esenţial era însă că scăpase cu viaţă. Abia acum se uită în jos. Cînd văzu sub el, în lumina proiectată pe fereastră, terasamentul cenuşiu deplasîndu-se cu viteză ameţitoare, i se făcu părul măciucă. Înghiţi în sec, apoi fluieră a mare mirare :

„Era să mă ia dracu !"

Îşi aruncă privirile în sus, spre geamul luminat al uşii. „Au vrut să mă cureţe ! Bandiţii !..."

Gîndul că ar putea să cadă iarăşi în mîna agresorilor, îl făcu să se ghemuiască pe scară, astfel încît să nu fie observat dinăuntru.

Abia într-un tîrziu, ridică încet capul şi se uită cu precauţie pe geam. Pe culoar nu mai era nimeni. Împinse încet uşa şi intră în vagon.

În acelaşi timp trenul începu să-şi încetinească mersul. Frînele scrîşniră.

Cînd se văzu în siguranţă pe culoar, îi reveni curajul.

„Dacă-i prind îi omor", îşi zise Mircea bătăios.

Picioarele îi mai tremurau, dar asta n-avea importanţă. Sîngele îi zvîcnea în artere, sporindu-i cu fiecare pulsaţie mînia.

„Dacă-i găsesc în compartiment, scotocindu-mi prin lucruri, îi omor."

Se îndreptă spre cabină. Deodată avu senzaţia că este urmărit. Cineva se apropia tiptil de el. Mai făcu cîţiva paşi. Se încordă gata de luptă. Se întoarse brusc. Tipul cu mutră de boxer se repezea tocmai asupra sa cu un stilet în mînă.

Mircea pară cu stînga, iar cu dreapta îi apucă braţul şi i-l răsuci dîndu-i-l peste cap. Apoi îi aplică un croşet magistral, culcîndu-l la podea.

Atunci apăru şi individul în haine de şantung, care se repezi la atac. Cînd acesta ajunse cam la doi paşi, Mircea îl izbi fulgerător cu piciorul sub pîntece. Tipul icni, se învineţi de durere şi se încovoie, prăbuşindu-se pe covor.

În aceeaşi clipă trenul se opri.

Mircea auzi o mişcare înapoia lui. Dădu să se răsucească pe călcîie, cînd simţi o lovitură cumplită în creştet. Se prăvăli printr-o mişcare elicoidală şi leşină...

*

Mircea se trezi în huruit de motoare. Capul îl durea îngrozitor. Simţea în creştet un fel de arsură şi o pulsaţie puternică, aprigă, ca nişte lovituri de ciocan. Gemu şi îşi duse mîna la cap. Dădu peste o pungă de gheaţă. Deschise anevoie ochii. Întuneric. Era întins pe o cuşetă. Îl miră huruitul motoarelor. Cuşeta se legăna parcă. Atribui senzaţia aceasta ameţelii. Îl loviseră groaznic.

Legănările cuşetei se accentuau, sporea parcă şi vuietul motoarelor. Căută din ochi fereastra. După un timp reuşi să desluşească o ferăstruică rotundă. Mintea lui Mircea începu să lucreze febril. Ar fi jurat că se află pe un vas. Auzea zgomotul valurilor lovindu-se de bord.

„Unde dracu sînt ?" se întrebă el.

Auzi de undeva un şuierat de sirenă. Apoi încă unul.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Se afla pe mare.

Se întrebă cum de ajunsese acolo.

Deodată îl trecu un fior. Îl răpiseră.

Întîmplările uluitoare din tren îi reveniră fugitiv în minte. Se desfăşurau în secvenţe rapide, ca la cinematograf. Defilară şi străinul din compartiment cu atitudinea lui bizară, şi individul cu haine în carouri, şi tipul cu mutră de boxer, insul cu haine albe de şantung... plonjonul în abisul nopţii îl făcu iar să se cutremure. Bătaia de pe culoar îi oferise o satisfacţie de scurtă durată. Îl scosese din luptă pe tipul cu mutră de boxer, dar...

Se deschise o uşă, lăsînd să pătrundă în cabină o lumină puternică. În prag se conturau două siluete.

Mircea închise ochii, prefăcîndu-se că nu şi-a revenit încă din leşin. Era o măsură prudentă. Poate că în acest mod va putea afla mai multe în legătură cu situaţia lui.

Cineva aprinse lumina din cabină.

Auzi un glas de bas dogit.

— L-au pălit rău. Nu vezi, nici pînă acum nu şi-a revenit în fire.

Mircea simţi o mînă aspră, care-l apucă de încheietură şi-i luă pulsul.

— Normal! rosti, oarecum mirat, glasul dogit. Ar trebui să-şi revină.

— Dacă nu-l curăţai pe Nino, se termina cu Vincenzo.

— Don Vincenzo, ţîncule.

— Eh, ar trebui să-ţi fie recunoscător. Nino era gata să-l înjunghie. Şi atunci adio „Don" Vincenzo. Toarnă-i în cap o găleată cu apă, să vezi cum se trezeşte.

— Dacă n-aş ţine la tine, te-aş lăsa s-o faci. A mai încercat unul să-l stropească în glumă cu apă rece... A fost ultima lui glumă, Ugo mititelule.

Cîteva clipe cei doi bărbaţi tăcură.

În mintea lui Mircea începu să se facă lumină. Era luat drept altul. Intrase într-o încurcătură din care nu

ştia cum avea să mai iasă. Dacă cei doi ar descoperi că nu el era Don Vincenzo, ar fi capabili să-l omoare. Asta cu atît mai mult cu cît ar putea să presupună că el îl ucisese pe adevăratul Don Vincenzo. Pînă să se lămurească lucrurile l-ar lichida.

— Mă uit la el şi nu-mi vine să cred, rosti iarăşi glasul dogit. Nici urmă de bisturiu.

— Dacă n-o fi el ?

— Cum să nu fie el ? Trenul, numărul cabinei, portbonher-ul, prezenţa oamenilor lui Cirro, braţul dislocat a lui Luis, boaşele snopite ale lui Tony...

— Tot i-a venit unul de hac.

— Mă, ţie ţi s-a făcut de scărmăneală. Tu nu-l cunoşti pe Vincenzo. Dacă nu l-ar fi trădat Jack...

— Să aduc nişte amoniac, spuse tînărul.

— Da, nu e rea ideea. Să-i dăm puţin pe la nas, glăsui bătrînul.

Mircea fu cuprins de panică. Trebuia să intre în rol, mai înainte ca tînărul să vină cu amoniacul. Afară de asta situaţia începuse să-l intereseze. Nu venise el aici în căutarea aventurii ? Era servit pe tavă.

Începu deci să geamă uşor. Făcu o mişcare, apoi deschise ochii. Îi închise iarăşi, ca şi cînd l-ar fi orbit lumina, după care clipi, prefăcîndu-se însă buimac.

— Vincenzo, băiatule !

Asupra lui se aplecă un om vîrstnic, corpolent, nervos, cu şapcă neagră. Zîmbea cu gura pînă la urechi, arătîndu-şi dinţii înnegriţi de tutun.

— Te mai doare ?

Mircea bolborosi, abia inteligibil.

— Apă... Apă...

— Imediat, Vincenzo... Ugo ! strigă bătrînul. Ugo !

Ugo sosi cu o sticlă de amoniac.

— Lasă amoniacul şi adu puţină apă.

Ugo se execută revenind cu un pahar cu apă.

— Şi-a venit în fire, unchiule ? întrebă Ugo de astă dată, cu oarecare respect.

„Don Vincenzo" treaz impunea altă consideraţie.

Cu gesturi blînde, unchiul dădu lui Mircea să bea.

Mircea sorbi puţină apă.

Inima îi bătea să se spargă. Începea „marea aventură".

— Îţi mai aduci aminte de mine ? spuse bătrînul. Eu sînt ! Unchiul Gino ! Cînd erai mic te ţineam pe genunchi. Făceai pipi pe mine.

Mircea murmură cu prefăcută bucurie.

— Unchiule Gino !... Au, au ! se văită el, ducînd mîna la cap.

Închise iarăşi ochii.

— Adu amoniac, Ugo ! strigă unchiul Gino.

Mircea îi redeschise.

— Nu. Nu-i nevoie. Mă simt mai bine.

Unchiul Gino îşi frecă voios palmele.

— *Per amor di Dio,* bine că te văd iarăşi zdravăn. M-am temut că ţi-au făcut de petrecanie oamenii lui

Cirro. Nino Zanotti te-a plesnit în creştet cu atîta sete, încît mi-am zis că ţi-a zdrobit ţeasta. Dar şi eu l-am achitat. I-am găurit foalele cu trei gloanţe.

— Nu zău, bîigui Mircea.

— Am picat la ţanc. Tocmai cînd Nino te trăsnea în moalele capului... Era bine să ne fi urcat în tren de la Roma. Te-am fi apărat de oamenii lui Cirro. Tu ai ţinut morţiş să nu ne urcăm decît la Formio. Ţi-am înţeles într-un fel calculul. N-ai vrut să fii văzut în tovărăşia noastră, ca să nu atragi atenţia asupra ta. Dar te-ai bizuit prea mult pe noua ta mutră. Jack te-a vîndut.

— Canalia ! făcu Mircea.

— Altfel cum crezi că te-ar fi indentificat Luis ? Nu semeni deloc cu vechile tale fotografii.

Îl privi îndelung, analizîndu-i fiecare trăsătură a feţii.

— Mă, dar bine ţi-a mai aranjat doctorul mutra. La un moment dat începusem să mă întreb dacă eşti într-adevăr tu. Numai portbonher-ul ăsta pe care l-am găsit asupra ta, mi-a risipit bănuielile, zise el săltînd în palmă fisa cu cap de mort şi portocală.

I-o întinse.

— Poftim. Mă bucur că ai păstrat-o.

Mircea o luă să se uite la ea cu prefăcută emoţie.

— Se putea să nu o păstrez ?

Aruncă o nadă.

— Îţi mai aduci aminte de vremurile acelea ?

Unchiul Gino zîmbi nostalgic.

— Eu să nu-mi aduc aminte ? Erai un năpîrstoc. Mă înapoiasem cu taică-tău de la Messina. Făcusem treabă bună acolo. Ca să sărbătorim succesul ne-am dus la un bar. De acolo m-am ales cu fisa cu cap de mort. Tu, cum ai văzut-o, mi-ai şi luat-o. Al naibii copil mai erai. Apucător. Încă de pe atunci promiteai.

Îl contemplă iarăşi.

— Măi, dar frumos te-a mai făcut doctorul. Nici maică-ta, dacă ar mai trăi, nu te-ar recunoaşte.

— Biata de ea, suspină Mircea. Ce femeie !

— Minunată, băiete... Şi zi, l-ai plătit scump pe doctor ca să te facă atît de arătos ?

— Zece mii de dolari, spuse Mircea la întîmplare.

— Scump al dracului, dar face. Pe Dillinger nu l-a reuşit tot atît de bine. D-aia l-au şi curăţat oamenii din F.B.I. E adevărat că în ultima vreme chirurgia estetică a progresat mult. Servesc la ceva şi doctorii ăştia pe care eu îi socoteam buni numai să întindă obrajii căzuţi ai femeilor bătrîne... Uite, să-ţi prezint pe Ugo. Sînteţi puţin neamuri.

— Bună ziua, Don Vincenzo, rosti cu deferenţă tînărul. Mătuşa mea dinspre mamă, Genoveffa, a fost măritată cu vărul unchiului dumitale dinspre tată, Tomasso.

— Ah, da ! exclamă Mircea cu afectată voioşie. Grozav om unchiul Tomasso.

— Bravo, Vincenzo, interveni unchiul Gino. Ai o memorie ! Cînd părinţii tăi au plecat la New York abia dacă împliniseşi patru anişori... Bietul taică-tău ! Ce moarte groaznică !

„Haiti, dacă îmi cere amănunte, am dat de dracul", reflectă alarmat Mircea.

— Auzi, să-l ucidă pe scaunul electric ! continuă elegiac unchiul Gino. Ce sfîrşit !... Şi maică-ta să piară arsă ! Adevărul e că trăgea cam mult la măsea. Mi-a spus mie Taddeo. Şi mai obişnuia să şi fumeze în pat...

Mircea oftă plin de compasiune.

— Dacă ai şti cît m-am străduit să o dezbăr...

— Şi fratele tău ? întreabă iarăşi Gino.

— Cu el e o poveste lungă.

— Să nu-mi spui că te-ai certat cu Spiridone. Era un băiat tare blajin. Tu ai fost încă de mic un bătăuş şi jumătate. Dar Silvia, Sisto, Simone, Pamfilo ce mai fac ?

— M-am cam rupt de ei, spuse Mircea cu jumătate de glas.

— Rău, băiatule, îl dojeni unchiul Gino. Nu trebuie să dai cu piciorul neamurilor oricît ai ajunge de sus. Ehe, ţi s-a cam urcat succesul la cap. Într-un rînd, Don Serafino spunea că nu mai vrea să mai aibă de-a face cu tine. Dar i-a trecut...

Unchiul Gino scoase din buzunarul hainei negre o pipă şi o pungă cu tutun. Cu gesturi domoale, începu să înfunde tutun în pipă.

— Tutun sicilian, rosti el. Cel mai aromat din lume. Alţii rîd de mine. Cică nu mă pricep. Dar eu ştiu mai bine. Ugo, poţi să pleci. Am ceva de discutat cu Vincenzo.

Ugo ieşi de-a-ndaratelea. Nu reuşea să-şi desprindă privirile de pe chipul lui Mircea. Se împiedică de prag şi abia scăpă să nu se întindă pe podea cît era de lung. Închise cu grijă uşa în urma lui.

— Ai văzut cum se uită la tine ? zîmbi unchiul Gino. Te invidiază. În lume nu sînt doi Vincenzo.

Mircea surîse palid.

— Nu e chiar aşa.

Unchiul Gino îşi aprinse pipa.

— Lasă, nu mai face pe modestul... Se plecă la urechea lui Mircea şi îl întrebă confidenţial. Ia zi, Vincenzo, cîţi oameni ai căsăpit cu mîna ta ?

Mircea tuşi încurcat.

— N-aş putea să spun...

— De mine te fereşti ? exclamă unchiul Gino cu mîhnire. Numai în jurnale a scris de cinci inşi. Pe Diamond Joe nu l-ai curăţat tu ?

Mircea încercă să recapituleze tot ce citise în presă despre lumea gangsterilor din America. Bătrînul îi vorbise despre New York, despre o execuţie pe scaunul electric ; asta însemna că teatrul isprăvilor personajului pe care-l întrupa se situa, desigur, în Statele Unite. Îşi aminti

astfel că citise nu de mult despre un oarecare Vincenzo Genovese, unul dintre capii traficului internațional de stupefiante. Inclus de F.B.I. într-un grup de gangsteri notorii, de origine italiană, care urmau să fie expulzați din Statele Unite, Genovese avusese ghinionul să fie implicat între timp în asasinarea unor agenți ai Biroului narcoticelor. Ca să scape de scaunul electric se făcuse nevăzut. De atunci îl căutau toate polițiile din emisfera occidentală. Mircea regreta că nu se documentase mai temeinic în acest domeniu. Dacă-l întruchipa pe Vincenzo Genovese trebuia să joace tare. Operația chirurgicală estetică la care se supusese acest gangster, pentru a-și schimba înfățișarea cu scopul de a scăpa de urmărirea autorităților și probabil și de răzbunarea vreunei bande rivale — stătea la baza unui imbroglio care putea să aibă consecințe tragice. Ce se va întîmpla dacă Vincenzo Genovese va apare pe neașteptate, dezvăluindu-i astfel impostura ? Ori dacă se va ivi vreun ins care cunoștea noul chip al gangsterului ?

Îndată ce se va vedea pe uscat va profita de ocazie spre a-și lua tălpășița. Nu știa încă unde îl ducea unchiul Gino, dar nu va întîrzia să afle.

— Diamond Joe și-a meritat soarta, declară el cu prudență.

— Dar Slim Keyes ? îl iscodi unchiul Gino.

— Slim s-a ales cu ceea ce trebuia să se aleagă.

— Știu. Zece gloanțe în burtă. Întotdeauna am spus că violența îți va cauza neplăceri. Vezi ce-ai pățit ? Dacă nici „Onorata Familie" n-a mai putut să te ajute...

— Nu mă plîng, zise Mircea, străduindu-se să nu spună prea mult. „Onorata Familie" era desigur o expresie care ascundea o organizație puternică. Unchiul Gino folosea un limbaj cunoscut numai inițiaților. M-am aflat adeseori în situații grele, continuă Mircea, fără să fiu ajutat cum ar fi trebuit...

— Nu cîrti, Vincenzo, îl dojeni unchiul Gino. Ai noștri au făcut tot ce au putut. Vrei să spui că nu-i așa ?

Mircea încercă să se ridice într-un cot.

— Prefer să tac... Au ! iar mă doare...

— Te las să te odihnești, spuse unchiul Gino. Avem tot timpul să mai stăm de vorbă. Vrei un pahar de Marsala sau de Etna ? O să te pună pe picioare.

— Aș prefera un whisky, zise Mircea. În America m-am învățat cu băutura asta.

Blufful era mai mult decît necesar în actuala situație.

— Whisky ?

Unchiul Gino se scărpină în cap.

— Să-l întreb pe Ugo dacă are puțin whisky pe bord. Tinerii ăștia se topesc după băuturile străine.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă. Se opri cu mîna pe clanță.

Don Serafino vrea să stea de vorbă cu tine, Vincenzo. Te așteaptă.

— Mda ?

— Mîine seară. La Palermo.

Mircea înregistră astfel încă un amănunt. Mergeau la Palermo. În lumea „Mafiei". Deodată înghiţi în sec. „Mafia". Nu cumva intrase în mijlocul oamenilor Mafiei ? Cunoştea reputaţia acestei organizaţii.

Unchiul Gino ieşea tocmai pe uşă, cînd Mircea se simţi ispitit să-l strige înapoi şi să-i destăinuie totul. Uşa se închise. Mircea suspină adînc. Pierduse o ocazie.

Peste puţin timp îşi făcu apariţia Ugo. Un Ugo domesticit, care aducea o sticlă de whisky.

— Unchiul Gino mi-a vorbit mult despre dumneata, spuse el, destupînd sticla. Cu apă ? întrebă el.

— Sec, replică Mircea cu emfază. Îi plăcea să-l impresioneze pe tinerelul acesta imberb.

— Ţi-am urmărit activitatea la New York, Don Vincenzo, spuse Ugo, în vreme ce-i turna băutura în pahar. Am auzit şi despre isprăvile dumitale la Chicago, şi la San-Francisco. Matarella ţi-a dat mult de lucru ?

— Hm ! replică Mircea cu nepăsare. Nu prea.

Ugo făcu ochii mari.

— Se spune că şi Capone l-a ştiut de frică pe Matarella.

Mircea rîse cu afectată modestie.

— Capone, Matarella reprezintă trecutul.

— N-ai vrea să mă iei cu dumneata, Don Vincenzo ? întrebă sfios Ugo.

Mircea îşi încreţi sprîncenele.

— Unde să te iau ?

— La New York. Cînd ai să te întorci la New York. Cred că ai să te întorci în Statele Unite, nu-i aşa ?

— Da, desigur, răspunse Mircea. Îndată ce-mi aranjez treburile...

— Am auzit că numai pe dumneata te ştie de frică Don Cirro. Şi „Piesele de 90" se tem de sosirea dumitale la Palermo. Cică ai să te dedai la violenţe...

— Depinde, replică Mircea, întrebîndu-se ce însemnau acele „Piese de 90". Sînt un mare personaj, îşi zise el, de vreme ce atîtea „Piese" sînt îngrijorate...

Ugo se uită spre hublou.

— A început să se lumineze. Pînă diseară sîntem la Lipari.

„Deci nu mergem direct la Palermo", reflectă Mircea.

Ugo ieşi din cabină.

Rămas singur, Mircea se ridică în coate. Durerea de cap îl lăsase ; în schimb se simţea încă ameţit. Se pipăi în creştet. Îi crescuse un cucui cît un ou de porumbel, dureros la atingere. Se uită în jur. Se afla într-o cabină strîmtă, cu patru cuşete, cu un dulăpior şi cu două hublouri, unul în dreapta şi altul în stînga. Deduse că se afla pe un vas de mic tonaj, probabil o navă pescărească.

În cabină stăruia miros de peşte, de cauciuc încins şi de benzină.

La capătul cuşetei văzu agăţată într-un cui haina gri-fer a adevăratului Vincenzo Genovese. Toate valizele — şi ale lui şi ale lui Genovese — erau rînduite după mărimi pe cuşeta din faţă. Bagajele pe care le moştenea fără voie, cereau a fi cercetate. Trebuia să se deprindă cu ele ca şi cînd ar fi fost ale lui.

Coborî de pe cuşetă. Ameţeala îl făcu să se sprijine cîteva clipe de perete. După ce-şi reveni se apropie de valizele lui Genovese. Erau trei la număr. Scoase cheile din buzunarul hainei gri-fer şi le descuie pe rînd. În primele două găsi cîte un costum de lustrin, unul alb şi altul gri-închis, cămăşi, cravate, pijamale şi o trusă de toaletă. Nici unul din aceste obiecte nu avea monogramă sau marca furnizorului. În a treia valiză se aflau pantofi — vreo opt perechi — de calitate excepţională şi cu o linie foarte modernă. Genovese fusese desigur un mare amator de încălţăminte frumoasă. Şi pantofii erau fără marcă.

Mircea închise valizele, vîrî cheile în buzunarul pantalonilor alături de cheile lui şi se întinse pe cuşetă.

Cabina valsa parcă în jurul său.

Stătuse prea mult timp în picioare.

Urmările loviturii din ajun se făceau încă simţite.

Aţipi...

Cînd se trezi, soarele pătrundea potop prin hublouri. În cabină era înăbuşitor de cald. Ar fi deschis hublourile,

dacă nu s-ar fi temut că jerbele de apă stîrnite de mersul vasului, ar fi pătruns înăuntru.

Își consultă ceasul de mînă.

Zece și jumătate.

Capul nu-l mai durea. I se făcuse în schimb o foame strașnică.

Parcă la comandă, Ugo intră cu o tavă încărcată cu un mic dejun. Ouă, șuncă, „pasta con sarde", „canolli" și o sticlă de Moscato.

Mircea goli la repezeală farfuriile, sub privirile admirative ale tînărului. Dădea tocmai peste cap un pahar cu vin, cînd unchiul Gino își făcu apariția.

— Ei, te simiți mai bine, Vincenzo ? îl întrebă el jovial.

— Sînt încă buimac, minți Mircea. Am momente în care nici nu știu unde mă mai aflu, continuă el, ducîndu-și mîna la frunte.

Adoptase această linie de conduită, spre a-și justifica eventualele „scăpări" de mai tîrziu. Va putea pretinde chiar că are pierderi de memorie. Va evita astfel multe încurcături.

— Ar fi bine să ieși pe punte, îl povățui unchiul Gino. Aerul curat are să-ți mai limpezească puțin capul.

— M-au pălit zdravăn, stărui Mircea, să brodeze pe aceeași temă. E de mirare că nu mi-au zdrobit țeasta.

Cînd să iasă din cabină, Ugo îi puse pe umeri haina.

— Bate tare vîntul. Să nu răcești.

Mircea îi mulţumi, zîmbindu-i condescendent.

Ajuns pe punte, aspiră adînc aerul proaspăt şi sărat al mării. Se simţi înviorat. Ugo avusese dreptate. Sufla un vînt puternic. Mersul vijelios al vasului, sporea curentul.

Mircea îşi aruncă privirile în jur.

Pretutindeni se desfăşura marea violetă, zebrată de valuri cu creste înspumate. Vasul înainta cu mare viteză, lăsînd în urmă o dîră albă, dantelată.

— Dacă n-ar fi trebuit să facem un scurt popas la Lipari, în noaptea asta am fi luat masa la Palermo, zise unchiul Gino.

Mircea se feri să ceară explicaţii. Înţelepciunea proverbului „Tăcerea e de aur" îşi găsea în cazul ăsta cea mai deplină ilustrare. Trebuia să găsească singur cheia enigmelor, asemenea unui modern Perseu în luptă cu Meduza. De data asta Meduza se identifica pare-se cu Mafia.

Curentul stîrnit de mersul vasului era atît de puternic, încît Mircea îşi trase pe mîneci haina adevăratului Vincenzo, care îi venea foarte bine. Îşi înfundă mîinile în buzunar.

— Fuge frumos, nu-i aşa ? zîmbi unchiul Gino. Motoare Rolls-Royce.

Mircea ciuli urechile. Motoare Rolls-Royce pe un vas, aparent atît de vetust ! Ciudăţeniile se ţineau lanţ...

Curînd după lăsatul serii, trecură prin preajma insulei Stromboli. Vulcanul aflat într-una din erupţiile sale periodice, arunca pe cer o lumină purpurie. Căderea ma-

terialelor vulcanice în mare, la Sciara del Fuoco, oferea un spectacol dantesc.

Mircea stătea rezemat de parapetul de lemn şi se uita cu nesaţ la creasta muntelui împodobit cu o cunună roşiatică.

Apoi vulcanul Stromboli rămase în urmă.

Pe învelişul mării se fugăreau jucăuş scînteieri fosforescente. S-ar fi zis că miriade de licurici se aşternuseră peste leagănul valurilor.

Trecură şi pe lîngă stînca basaltică abruptă a lui Strombolichio şi, după o jumătate de oră de mers, vasul îşi încetini viteza. La prova apăruse o masă neagră, cu povîrnişuri repezi, argintate alocuri de ploaia razelor lunii.

Motoarele încetară brusc să mai huruie. Se aşternu o linişte adîncă, întreruptă doar de lipăitul valurilor ce se loveau de pîntecele vasului.

Deşi se aflau în largul mării, sufla de undeva o boare uşoară, încărcată cu miresme de flori şi de... portocale. Da. De portocale.

Unchiul Gino se apropie de Mircea.

Pufăia din pipa lui marinărească şi se uita atent spre masa întunecată de la prova.

Apăru şi Ugo, urmat de doi inşi din echipajul vasului.

— Cît e ceasul, Ugo ? întrebă unchiul Gino.

La lumina unei lanterne electrice, Ugo se uită la ceasul său brăţară.

— Nouă şi şaptesprezece, zise el.

Unchiul Gino pufăi şi mai tare din pipă.

— La nouă şi zece Michelotto trebuia să fie aici.

— Să nu se fi întîmplat ceva, opină Ugo.

Unchiul Gino îl privi fără să-i răspundă. În afară de faptul că pufăia des din pipă, nimic nu-i trăda neliniştea.

— O fi întîrziat cu descărcatul, zise unul din însoţitorii lui Ugo, un bărbos cu ceafă de taur.

— Să ne apropiem de golfuleţ ? întrebă Ugo.

— Nu, răspunse scurt unchiul Gino.

Aşteptarea se prelungea. Abia după vreun sfert de oră se auzi în depărtare bîzîitul unui motor.

— Michelotto ! zise bărbosul.

Unchiul Gino făcu semn cu capul spre bărbos, care duse un deget la şapcă şi coborî la motoare. Al doilea însoţitor al lui Ugo, un tip scund şi vînjos cu braţe lungi ca de urangutan şi picioare îndoite în afară, ca două paranteze, trecu la timonă.

Bîzîitul bărcii cu motor creştea în intensitate. După o coastă stîncoasă a insulei apăru silueta neagră a unui vas.

Ugo scoase din buzunar un emiţător cu tranzistori de mărimea unei cărţi „in octavo".

— Semnalizează ! rosti sec unchiul Gino.

Ugo trecu aparatul pe emisie.

— Taormina, Taormina ! Te caută Tibru. Spune dacă eşti prezent. Parola. Trec pe recepţie. Gata.

Comută aparatul pe recepţie şi aşteptă. În difuzorul aparatului se auzi replică.

— Aici Taormina, aici Taormina ! Sînt prezent, Tibrule. Şapte stele de argint. Trec pe recepţie.

— Aici Tibru, aici Tibru ! Şapte sfeşnice de aur. Apropie-te ! Gata.

Ugo îşi agăţă de gît cureaua aparatului, apoi scoase din buzunar un pachet de ţigări „Camel".

— Serviţi-vă, Don Vincenzo, zise el întinzîndu-i pachetul, pe care-l izbi în fund cu un bobîrnac, făcînd să iasă pe jumătate o ţigară.

Mircea luă ţigara. Cu o mişcare iute Ugo scoase un pistol îndreptîndu-l spre pieptul lui Mircea, care tresări, simţind în tot corpul un fior rece. Cu puţin scăpă să nu-i cadă ţigara din gură. Ugo apăsă pe trăgaci. Din pistolul brichetă ţîşni o flacără.

Mircea îşi aprinse ţigara. Fiorul de gheaţă lăsă locul unei năduşeli fierbinţi, abundente, care-i umezi în cîteva clipe cămaşa.

— *Grazie !* zise el stăpînindu-şi emoţia.

Avusese un moment de slăbiciune care ar fi putut trezi bănuieli. Nu era deprins cu asemenea situaţii. Simţi instinctiv privirile nedumerite ale lui Gino aţintite asupra sa. Trebuia să găsească la repezeală o justificare a tresă-

ririi sale în faţa pistolului-brichetă. Simulă o nouă tresărire şi îşi duse mîna la cap, făcînd o schimă de durere.

— Ce ai ? întrebă unchiul Gino.

— Mă trec nişte junghiuri prin cap...

Vasul lui Michelotto se apropiase simţitor. Deodată o lumină albă se aprinse pe catarg.

— Idiotul ! Ce l-o fi apucat ? exclamă furios unchiul Gino. Ugo, spune-i să stingă imediat lumina.

Ugo dădu să manipuleze aparatul.

Calm, Mircea întinse mîna stîngă oprindu-l pe Ugo să treacă pe transmisie, iar cu dreapta făcu un gest elocvent.

— Pistolul ! rosti el grav.

Uluit de tonul lui Mircea, Ugo se execută. Scoase din buzunar un pistol cu surdină şi i-l întinse.

Mircea luă pistolul şi, mai înainte ca Gino să fi putut schiţa un gest de împotrivire, trase un foc în direcţia vasului. Lumina albă se stinse.

Simţi o mare satisfacţie. Tot a fost bun la ceva şi stagiul militar. Nu luase el pe degeaba insigna celui mai bun trăgător la ţintă pe divizie.

Unchiul Gino se uită admirativ la Mircea, apoi întoarse capul spre Ugo.

— Ei ! Te mai îndoieşti ? Numai Vincenzo putea să facă una ca asta. Apoi se adresă lui Mircea :

— Măi băiatule, aici nu sîntem în America.

— Nici o grijă, spuse Mircea cu afectat calm, înapoind pistolul lui Ugo. De obicei nu port arme de foc. Am vrut numai să văd dacă mai sînt în stare de ceva, după lovitura aia păcătoasă.

Între timp nava lui Michelotto se apropiase. Cele două vase abordară. Un bărbat subţire, sări cu agilitate de maimuţă peste cele două parapete, oprindu-se lîngă unchiul Gino.

— Nu trebuia să tragi, Don Gino. S-a aprins din greşeală, se scuză noul venit.

— Bine, bine, Michelotto, zise unchiul Gino aspru. Ce-a fost întîrzierea asta ?

— Transbordarea. Iar au lipsit zece lăzi. Şase de Camel şi patru de Philip Morris.

Unchiul Gino încreţi din sprîncene, apoi se întoarse spre Mircea.

— Americanii tăi, Vincenzo, au cam început să-şi facă de cap. E a doua oară cînd lipsesc lăzi. Şi din ultimul transport trimis de tine au lipsit. Cîte au lipsit, Michelotto, din transportul Genovese ?

Michelotto îşi frecă bărbia.

— Opt. Şapte Chesterfield şi una Corona-Coronas.

— Şi havanele sînt scumpe, Vincenzo, zise unchiul Gino. O ladă cu havane face cît zece de Chesterfield.

— Nu se poate să fi lipsit, ripostă Mircea cu gravitate.

— Ba se poate, replică băţos Michelotto. Eu le-am luat în primire.

Unchiul Gino zîmbi ciudat.

— Să vă fac prezentările. Michelotto Perenze — Vincenzo Genovese.

Michelotto cunoştea faima lui Vincenzo Genovese, supranumit, în cercurile mafiote din New York şi Chicago, Vincent the Killer. Nu se arătă însă prea impresionat de această întîlnire.

— Îmi pare foarte rău, dar ăsta e adevărat, Mister Genovese.

Se uită fix la Mircea. Fotografia lui Genovese, pe care o văzuse într-atîtea ziare, nu se potrivea deloc cu mutra interlocutorului.

Unchiul Gino îi citi în ochi nedumerirea.

— Ai de-a face cu adevăratul Vincent Genovese. Pot să te asigur, rosti el sec, punînd capăt discuţiei.

— Mă supără chestia cu lăzile, zise Mircea, adoptînd un aer înţepat.

— Fii liniştit, nu e vina ta, băiatule, spuse unchiul Gino. Pe drum se întîmplă multe. Dar îi dibuim noi pe hoţi. În sînul „Onoratei Familii" n-au ce căuta oameni necinstiţi.

„Omul ăsta nu e lipsit de umor", cugetă amuzat Mircea.

— Michelotto, ne însoţeşti la Palermo, spuse unchiul Gino.

Michelotto se încruntă.

— Şi treburile de aici...

— Le laşi pe seama lui Albanese. Porunca lui Don Serafino.

— Bine, dar...

— Nici un dar...

— Atunci, mă duc să-mi iau lucrurile.

— Bine. Însă într-o jumătate de oră să fii înapoi.

Unchiul Gino îi întoarse spatele. Se adresă apoi lui Mircea :

— Vincenzo, în noaptea asta tragem un chef la Lipari cu cel mai bun vin. Am să văd dacă renumele tău se confirmă. Calo Vassalone îmi spunea deunăzi că eşti în stare să goleşti o sticlă de vin dintr-o singură sorbitură... Iar mîine în zori, ne continuăm drumul spre Palermo...

*

În dimineaţa următoare, Mircea zăcu în cuşeta sa pînă la ora prînzului. Încercase să ţină vitejeşte piept unchiului Gino, un băutor de înaltă clasă şi să-şi păstreze totodată neştirbită reputaţia pe care i-o atribuise Calo Vassalone. Nu era el novice la băutură, dar printre campioni nu se putea în nici un caz număra. Golise două sticle de Lipari şi o sticlă de Marsala, apoi pretextase o recidivă a durerilor de cap.

Drumul de la cîrciumă şi pînă la barcă, îl făcuse sprijinindu-se de braţul lui Ugo şi blestemîndu-şi junghiurile din creştet.

Dormise adînc. Fără vise. Se trezise mahmur, cu gura amară şi capul greu.

Cînd îşi aminti isprăvile, pe care le făcuseră cu toţii la chef, îl trecură năduşelile. Nu cumva scăpase vreo vorbă care să-l dea de gol ? La beţie omul spune vrute şi nevrute. Mircea îşi controlase fiecare gest, fiecare cuvînt. Nu-şi amintea să fi făcut vreo prostie. Totuşi... Băuseră şi mîncaseră pe întrecute... Cîntaseră, trăseseră cu pistoalele... Cu zece focuri, Mircea decapitase zece sticle de Marsala, spre entuziasmul comesenilor.

Tot gîndindu-se la vitejiile lui bachice, adormi iarăşi.

Se deşteptă din nou abia după-amiază. Îi trecuse capul. Avea însă gura iască. Bău ca un căpcăun o cană mare de apă, pe nerăsuflate. Apoi ieşi pe punte.

Coastele stîncoase ale Siciliei se profilau la orizont. Soarele le învăluia într-o lumină trandafirie.

Unchiul Gino ieşi jovial în întîmpinarea lui Mircea.

— Ei, ai dormit bine ? Te-ai trezit la timp. Peste un sfert de oră debarcăm la Castellamare. Iar diseară sîntem la Palermo. Don Serafino te aşteaptă cu masa.

Mircea îşi umflă pieptul cu aer.

— Ah, de aici se simt miresmele Siciliei ! exclamă el cu patos. Chemarea pămîntului natal e mai puternică decît orice...

Cînd vasul acostă la Castellamare, cerul în asfinţit se împurpurase ca o mantie imperială.

Pe chei îi aşteptau trei bărbaţi în haine închise la culoare. Chipurile lor erau impasibile ca nişte măşti.

— Totul e în regulă, Alfano ? întrebă unchiul Gino, îndată ce puse piciorul pe pămînt.

Unul dintre cei trei făcu un pas.

— Da ! răspunse el monosilabic.

— Ia-o înainte ! zise unchiul Gino.

Mircea era încadrat de Ugo şi de Michelotto. Însoţitorii lui Alfano trecură în urma grupului.

Se îndreptară cu toţii spre o străduţă care se deschidea între două antrepozite dărăpănate.

Intrară în primul antrepozit, printr-o uşă cu tocul lăsat într-o parte, dar care se deschidea foarte uşor, în ciuda aspectului ei vetust. În hala întunecoasă, pardosită cu dale de ciment şi transformată în garaj, aşteptau două automobile negre. Un Buick Electra şi un Fiat 2300. La volanul fiecărei maşini se afla cîte un şofer.

Alfano deschise uşa Buickului.

— Poftiţi !

Unchiul Gino se opri în dreptul celeilalte maşini.

— Nu, Ugo, tu o iei înainte cu Buickul. Lucio şi Giuseppe merg cu tine. Alfano ne însoţeşte pe noi.

Unchiul Gino, Mircea şi Michelotto se aşezară pe bancheta din urmă a Fiatului. Alfano trecu lîngă şofer.

Buickul semnalizã cu farurile. Portarul garajului apãru din cabina sa cu pereţi de sticlã şi apãsã pe butonul fixat în dreapta unor porţi înalte cît peretele. Canaturile se deschiserã uşor prin culisare.

Maşinile demarară.

Buickul ieşi cel dintîi, legãnîndu-se pe amortizoarele elastice. Fiatul îl urmã la vreo cincizeci de metri.

Mircea era nedumerit. De ce preferase unchiul Gino sã folosească Fiatul ? Se opri însã a pune vreo întrebare.

Tot unchiul Gino îi dãdu o explicaţie pe ton de glumã :

— Nu-mi plac Buickurile. Întîmplarea a fãcut sã sufãr două accidente pe maşini de-astea. De atunci, sã nu le mai vãd.

Explicaţia era evident trasã de pãr. Michelotto şi Alfano rîserã ca de o glumã bunã. Mircea îşi dãdea seama cã adevãratul ei înţeles era altul. Îl va afla el mai tîrziu.

Strãbãturã o stradã îngustã, pavatã cu bolovani de rîu şi mãrginitã cu case albe dãrãpãnate, proptite parcã unele de altele.

Ieşirã într-o şosea pietruitã, care se orienta spre şirul de dealuri stîncoase dinspre miazãzi.

Fiatul gonea cu peste optzeci de kilometri pe orã. În urma Buickului se ridica un vîrtej de praf, pe care din fericire vîntul îl repezea spre stînga şoselei.

Cu gesturi domoale, unchiul Gino scoase din buzunarul portierei din partea sa, un pistol mitralierã Para-

bellum, cu 32 de focuri, pe care-l examină pe toate feţele.

— Bine uns, rosti laconic.

Din buzunarul celeilalte portiere, Michelotto trase un pistol mitralieră pe care Mircea nu reuşi să-l identifice. Părea de provenienţă englezească.

Şi Alfano făcu aceeaşi operaţie. Scoase o puşcă mitralieră Browning şi o puse pe genunchi.

„Te pomeneşti că ăştia vor să mă cureţe după ce ieşim în plin cîmp", îşi zise Mircea uşor alarmat. Îl liniştea oarecum gîndul că indivizii ar fi putut să scape de el pe mare, şi încă fără nici un risc, dacă ar fi avut de gînd s-o facă.

Unchiul Gino îi întinse pistolul.

— Poate îţi va fi de folos. Don Cirro se ţine iarăşi de capul nostru. Speră să-şi recîştige supremaţia. Idiotul!

— Şi dumneata ? întrebă Mircea.

— Eu am arma mea, zîmbi unchiul Gino, bătîndu-se uşor cu palma peste umflătura pe care o făcea haina în partea stîngă a pieptului.

Mircea simţi o furnicare prin şira spinării. Aventura începuse să-l captiveze. Era ca într-un film cu gangsteri. Moravurile din Chicago-ul lui Capone transplantate în Sicilia.

După vreo douăzeci de minute de mers, ajunseră într-o şosea largă. Cotiră spre stînga.

Peisajul era oarecum arid. Stînci şi pietre golaşe străpungeau parcă scoarţa dealurilor acoperite pe alocuri de vii.

Unchiul Gino — atît de volubil pe mare — păstra acum o tăcere mohorîtă.

Îşi aprinsese iarăşi pipa şi pufăia alene. Privirile sale păreau să scruteze însă fiecare colţ de stîncă pe lîngă care treceau cu maşina. Tot atît de atenţi erau şi Michelotto şi Alfano.

— Peste zece minute sîntem la Alcamo, spuse în sfîrşit unchiul Gino, peste o jumătate de oră la Partinico, iar peste o oră la Palermo.

Se izbi cu palmele peste genunchi.

— Peste o oră noi o să ne înfruptăm cu fazan şi caviar la Don Serafino, iar Ugo o să-şi strîngă la piept logodnica.

Izbucni în rîs.

— S-a logodit cu o scoabă. O pocitanie slabă şi sfrijită. În loc să-şi aleagă o fată durdulie... Eh, tineretul de azi...

Michelotto rîdea în colţul gurii.

Alfano şi şoferul nu schiţau nici un zîmbet. Alfano stătea încordat ca un animal la pîndă.

Pe dreapta şoselei, se zărea în depărtare, printre două culmi de deal, o coloană de fum negru, care se înălţa vălătucindu-se spre văzduh.

— La Calatafimi !... Arde ! spuse Alfano laconic. Clăile lui Don Albano.

— Aha ! mormăi unchiul Gino.

— Alaltăieri şi-a găsit vitele moarte pe cîmp, reluă Alfano, cu acelaşi glas egal.

— Aha !

— Pun rămăşag că pînă la sfîrşitul săptămînii ne vinde moşia. La preţul fixat de noi...

— Aha !

Mircea simţi un fior. Îşi dădea seama încă o dată că are de-a face cu oameni care nu se dădeau înapoi de la nimic.

Maşinile trecură ca o trombă prin Alcamo.

— Pe aici cum mai merg treburile ? întrebă unchiul Gino.

— Bine, zise Alfano. Toţi negustorii şi-au achitat *pizzu*. Numai Girolamo a fost mai nărăvaş.

— Care Girolamo ?

— Măcelarul. Dar l-am potolit noi. Două zile a turbat căutîndu-şi copilul. Nu l-a găsit decît după ce şi-a plătit *pizzu*. Şi cu dobîndă. Pentru întîrziere...

— Aha !

Lui Mircea nu-i fu greu să înţeleagă sensul cuvîntului *pizzu*. Oamenii plăteau ca să-şi asigure „protecţia"...

Soarele se cufundase dincolo de orizont.

Era încă lumină.

Imensa cupolă a cerului vioriu se sprijinea pe coloane nevăzute.

Coline ondulate, cu pante acoperite de vii, se desfăşurau de o parte şi de alta a drumului.

Cînd intrară în Partinico, reclamele luminoase începuseră să se aprindă. Oamenii ieşiseră la plimbare pe strada principală. În faţa unei case cu storurile lăsate, atîrna un drapel negru. Bărbaţi şi femei, în haine cernite, stăteau în dreptul porţii.

— Cine a murit ? întrebă unchiul Gino, scoţîndu-şi pipa din gură.

— Alvaro Mannara, spuse Alfano calm. Suferea de o boală fără leac. Avea mîncărime la limbă...

Lui Mircea i se ridicase un nod în gîtlej. Îl strangula emoţia.

Unchiul Gino se întoarse spre el.

— Ei, ce zici de oamenii noştri, Vincenzo ?

— Îmi plac, zise Mircea, silindu-se să pară cît mai jovial. Sînt operativi.

De la Partinico şoseaua porni să urce. Şerpuitoare ca un Kriss malaiez, se împlînta în masivul muntos, pe care trebuia să-l străbată spre a coborî apoi la Palermo.

Distanţa dintre Fiat şi maşina dinainte se menţinea constantă. Lăsară în dreapta vîrful Vutura, în stînga muntele Gibilforni şi se avîntară în jos pe serpentinele care coborau spre Castellano. În depărtare se zărea ora-

şul Palermo, încadrat de munţii Pelleregrino şi Grifone. Golful Palermo îşi desfăşura pînă la orizont apele violete.

Mircea admiră cu nesaţ măreaţa privelişte.

Mai aveau vreo doi kilometri pînă la Passo di Rigona. Şoseaua se depăna acum dreaptă. Înainte, Buickul gonea cu aproape o sută de kilometri pe oră. Fiatul îl urma fidel ca o umbră.

Deodată, dintr-un drum care se deschidea spre stînga, ţîşni o maşină albastră, care tăie drumul Buickului. Se auzi un răpăit de mitralieră.

Mircea asistă uluit la scena care se desfăşură cu viteza fulgerului. Buickul scăpat de sub control porni spre dreapta, părăsi şoseaua şi se rostogoli de cîteva ori. Se auzi o explozie, apoi o limbă de foc se avîntă spre cer.

Maşina albastră îşi spori viteza îndreptîndu-se spre Passo di Rigona. Silueta ei se micşoră în zare.

Alfano şi Michelotto ridicară instinctiv armele.

— Nu ! porunci sec, unchiul Gino.

— Îi lăsăm să ne scape ? strigă furios Michelotto.

Cînd Fiatul ajunse în dreptul automobilului care ardea ca o torţă, unchiul Gino ordonă scurt :

— Opreşte !

Fiatul stopă în scrîşnet de frîne.

Cu agilitate surprinzătoare pentru vîrsta lui, unchiul Gino sări din maşină şi se îndreptă în fugă spre carcasa incandescentă a Buickului.

Mircea, Michelotto şi Alfano îl urmară.

Unchiul Gino se opri la cîţiva paşi de rugul care răspîndea miros de benzină şi de cauciuc ars. Se auziră o serie de pocnete. Exploda muniţia din maşina incendiată.

— Sau dus cu toţii, murmură unchiul Gino. Soarta asta ar fi trebuit s-o avem noi, adăugă el după cîteva clipe.

Se întoarse spre Mircea.

— Ar fi fost al treilea accident... Şi ultimul...

Se scărpină în bărbie.

— Primirea asta era pentru tine, Vincenzo. Aş putea să jur.

Se îndreptă spre Fiat.

Micheloto bolborosi indignat :

— I-am lăsat să ne scape...

Alfano îşi încleştase fălcile şi nu scotea o vorbă.

Mircea simţi că i se îngustează brusc gulerul. Aventura începea să ia o întorsătură puţin plăcută.

Unchiul Gino se uită crunt la Michelotto.

— Ce-ai fi vrut ? Să ne fi bătut cu mitralierele pe străzile oraşului ? Să ne fi urcat toată poliţia pe cap ?

— Te-ai făcut prea prudent, Don Gino, zise Michelotto, dîndu-se la o parte, astfel încît Mircea să se urce în Fiat. Ar fi fost mai bine...

— Gura ! i-o reteză unchiul Gino.

Michelotto mîrîi ca un dulău pus pe harţă, dar nu mai stărui să-şi continue fraza.

Se urcară cu toţii în maşină.

— E bine să dispărem cît mai repede de aici, zise unchiul Gino. Curioşii şi carabinierii nu vor întîrzia să dea năvală...

Fiatul se puse în mişcare. Traversă cu mare viteză Passo di Rigono şi se avîntă pe şoseaua care ducea la Palermo.

— Îmi lasă gura apă cînd mă gîndesc la caviarul de la Don Serafino, zise unchiul Gino, aprinzîndu-şi din nou pipa, care apucase să se stingă...

*

Mîna fină şi îngrijită a lui Don Serafino ridică paharul cu şampanie. Flăcăruile sfeşnicelor de argint de pe masă se reflectau în cristalele bizotate şi în porţelanurile fine.

— În cinstea lui Vincenzo Genovese, fiu rătăcitor al Siciliei, întors printre ai săi.

Toţi convivii se ridicară în picioare, înălţînd ca la poruncă paharele.

Mircea mulţumi înclinîndu-se ceremonios. Se conforma protocolului strict, impus de prezenţa lui Don Serafino.

Don Serafino îşi muie buzele subţiri şi vinete în şampania acidulată.

Paharele fură golite pînă la fund.

Convivii se aşezară din nou pe scaune.

— Vincenzo, zise Don Serafino, eşti un om abil nu numai în afaceri, dar şi în folosirea forţei.

Un bărbat foarte elegant, cu o expresie ironică în ochii-i cenuşii, iscoditori şi plini de îndrăzneală, zîmbi enigmatic. Avea silueta şi gesturile unui actor de cinema care se ştie punctul de mir al tuturor.

— Te felicit, Vincenzo, pentru modul discret în care l-ai lichidat pe Jack Moran. I s-a găsit cadavrul pe terasamentul căii ferate, ciuruit de gloanţe... Dar cu bietul român ce ai avut ?

Mircea încreţi din sprîncene. Simţi că i se taie respiraţia. Românul ? Ce complicaţii interveniseră ! Reuşi totuşi să-şi păstreze calmul.

— Adică ? rosti el cu afectată impertinenţă.

— Dragă Vincenzo, interveni Don Serafino cu tact, departe de noi să-ţi cerem socoteala. Remarcăm numai că moartea românului ar putea să atragă după sine o publicitate cam supărătoare. Mai era şi scriitor.

— Probabil că a fost silit să-l suprime şi pe român, zise unchiul Gino, sărindu-i în ajutor. Martorii inoportuni...

— În Italia e recomandabil să fii mai prudent, mai... temperat, zise bărbatul cel elegant.

— Nu am venit în Italia ca să primesc lecţii, replică Mircea bătăios.

Se impunea să-şi susţină rolul pînă la capăt. Intransigenţa era obligatorie. Orice slăbiciune putea să-l coste scump. Făcuse o experienţă în acest sens pe vas şi nu mai voia s-o repete.

— Joe, Vincenzo, basta, basta! rosti Don Serafino autoritar. Nu-mi plac certurile. Joe îţi este prieten. În sarcina lui se află paza dumitale.

— Am văzut cît e de eficientă paza asta. Numai graţie lui Don Gino mai sînt acum în viaţă.

— Don Cirro îşi va primi pedeapsa, zise Joe cu răceală.

Îşi umplu paharul cu şampanie şi-l dădu peste cap.

Toată discuţia fusese urmărită în tăcere de un al cincilea personaj, care îşi revărsa pe scaun corpolenţa elefantină. Ochii îi erau îngropaţi în osînză. În partea dreaptă a gîtului diform atîrna o protuberanţă care-i acoperea în parte gulerul hainei. Mîinile-i semănau cu nişte perniţe. Mesteca domol caviarul, amintind o rumegătoare.

Din masa aceasta de carne ieşi un glas subţire ca un falset de eunuc.

— Lasă laudele, Joe. De mult ne tot ameninţi cu pedepsirea lui Cirro. Şi pe el îl doare în fund de tine. Scuzaţi expresia, Don Serafino. Să vorbim mai bine de lucruri serioase. Cînd sosesc ţigările, Gino?

Gino se scărpină în creştet.

— Ce e azi ? Marți ?

— De dimineață și pînă seara.

— Vineri le ai la Castellamare. Ah ! Tot în legătură cu țigările. Nu sînt mulțumit de Michelotto. Pretinde „cam des" că lipsesc lăzi cu țigări.

Don Serafino se servi cu o pulpă de fazan.

— Vincenzo, crezi că pînă la sfîrșitul săptămînii sosește și transportul tău cu stupefiante ? întrebă el.

— Nu m-ar bucura de loc să sosească atît de repede, zise elefantinul, întrerupîndu-și rumegatul. Aș vrea să dispun de tot efectivul pentru stupefiante.

— Ai destui oameni, Don Calo, la Castellamare, zise Joe.

— Vezi-ți de sectorul tău, replică Don Calo, servindu-se cu o nouă porție de caviar.

— La nevoie îți trimit întăriri de la Trapani, zise unchiul Gino.

În clipa aceea se deschise ușa. Intră o fată de vreo optsprezece ani, o drăcoaică vioaie cu păr și ochi de cărbune, cu picioare lungi de balerină. Purta o rochie invoaltă, de muselină albă, stropită cu paillete. Sandalele aurii cu tocuri înalte se armonizau cu o geantă mică de fir, pe care noua venită o rotea asemenea unei sfîrleze, pe degetul arătător.

Fata sărută pe Don Serafino pe obraz, făcu un semn voios cu mîna spre ceilalți convivi, se uită plăcut sur-

prinsă la Mircea, apoi se aşeză pe unul din cele două scaune rămase libere.

— La ora asta se vine la masă ? o dojeni cu o umbră de asprime Don Serafino.

— Croitoreasa e de vină, ciripi fata. Mi-a adus rochia abia acum zece minute. Cum era să vin ? Goală ?

Don Serafino clătină din cap, manifestîndu-şi în acest chip inofensiv contrarietatea.

— Ce limbaj, Lucia, ce limbaj ! Ce şi-or fi închipuind prietenii mei despre tine ?

Lucia ridică din umeri, cu drăgălaşă nepăsare.

— Ai dulapurile pline cu rochii, stărui Don Serafino.

— Sînt demodate, toate sînt demodate, tată. Vrei să spună lumea că fiica lui Don Serafino nu ştie să se îmbrace ?

Fata acceptă puţin caviar şi o felie de piept de fazan.

Don Serafino o privea cu încîntare. Fata lui nu avea asemănare în întreaga Sicilie.

— Ah, am uitat să ţi-l prezint pe Vincenzo, zise el. Băiat simpatic, nu-i aşa ?

Lucia aruncă o privire expertă asupra lui Mircea, care se înclină cu amabilitate. Îl plăcuse din prima clipă.

— Joci tenis ? întrebă ea.

— Mă descurc...

— Am să te invit la un meci. Vreau să te bat.

Mircea zîmbi.

— Să mă baţi ? Te-am supărat cu ceva, signorina ?

Fata rîse, arătîndu-şi dinţii albi, superbi.

Mircea observă că Joe îl privea cu o expresie înveninată. Nu cumva era gelos ? Asta ar complica şi mai mult lucrurile.

Restul cinei, conversaţia se învîrti numai în jurul Luciei care turuia cu nesecată vervă despre modă, filme, sporturi nautice şi în special despre muzica de jaz, marea ei pasiune.

Înaintea desertului, Lucia se ridică de la masă.

— Tată, am plecat. La zece mă aşteaptă Carla. Trec să o iau cu maşina. Sîntem invitate la o serată.

— Ce serată ? întrebă Don Serafino.

— Eu te întreb pe dumneata, cînd ieşi în oraş ? rosti ea cu adorabilă impertinenţă.

Salută fluturîndu-şi mîna, apoi părăsi în fugă încăperea.

Don Serafino suspină şi se întoarse spre Joe, căruia îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nici o grijă, zise Joe, sigur de sine. Am dat dispoziţii să fie păzită de opt oameni.

— Numai să nu observe. Ar face un scandal !... Ar spune că o spionez.

Elefantinul se înfrupta pofticios dintr-o piersică uriaşă, zemoasă şi înmiresmată.

— Ar trebui să fiţi mai energic, Don Serafino, spuse el ridicînd sentenţios mîna.

— Dacă ai fi în locul meu... suspină iarăşi amfitrionul. Dar tu nu ştii ce înseamnă să ai copii...

— Slavă Domnului ! exclamă Don Calo.

— Mîine să-mi spui ce localuri a mai cutreierat Lucia, se adresă lui Joe, Don Serafino.

— O.K.

Don Serafino se uită la ceas.

— Tîrziu. Trebuie să vă părăsesc, prieteni. Medicii mi-au recomandat odihnă, linişte... Nu am parte, însă, nici de una, nici de alta.

Strînse mîna oaspeţilor săi, apoi părăsi sufrageria.

Joe se apropie de Mircea.

— Nu vrei să ne încheiem seara la un bar ?

Vorbea atît de prietenos, încît trezea bănuieli.

— Dacă îţi face plăcere...

— Hai cu noi, unchiule Gino. Pe dumneata nu te invit, Don Calo. Ştiu că nu-ţi plac dancingurile. Păcat ! Dacă ai dansa, ţi-ai mai remedia silueta.

Don Calo îşi aprinse o havană.

— Mă simt foarte bine aşa cum sînt. Am plecat.

— Venim şi noi, zise unchiul Gino.

Cînd ieşiră din casă, Don Calo aruncă o privire lungă asupra cerului învăpăiat de stele.

— Care e steaua dumitale, Vincenzo ?

Mircea ridică din umeri.

— Nu m-am fixat încă.

Don Calo arătă cu degetul unul din miriadele de aştri care împodobeau văzduhul.

— Aia de colo, e steaua dumitale. O vezi ? Alături de steaua lui Joe... Ei drăcie, Joe ! Steaua ta e îngrijorător de palidă...

Joe îşi strînse cu cochetărie nodul de la cravată.

— Crezi ? Pe a dumitale nu o mai văd deloc.

Don Calo rîse, săltîndu-şi abdomenul vast ca un balon captiv.

Coborî scările late de piatră şi se urcă în Pontiacul său, care se lăsă pe o parte. Lîngă şofer stătea Lucky Balestrere, omul de încredere al lui Don Calo.

Pontiacul plecă încet, urmat îndeaproape de o maşină ocupată de trei indivizi cu mutre patibulare.

Automobilul lui Joe, un Chrysler Imperial, opri în dreptul scării.

Joe, Mircea şi unchiul Gino se aşezară pe bancheta din fund. În faţă, alături de şofer se afla un tip, în haine închise, cu o mitralieră pe genunchi.

În clipa în care Chryslerul Imperial se puse în mişcare apărură alte două automobile, care îl încadrară. Unul înainte, celălalt în urmă.

„Ce lux de precauţiuni", cugetă Mircea.

Chryslerul părăsi cu mersul său lent şi maiestuos grădina vilei lui Don Serafino. Şe angajă pe strada liniştită, rezidenţială, străjuită de copaci seculari.

Dintr-o alee luminată slab de cîteva lampadare învăluită în iederă apăru brusc o limuzină neagră, cu faruri puternice, orbitoare, care tăie drumul Chryslerului, silindu-l să stopeze.

Mircea avu o tresărire...

(Va urma)

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 09.11.1966. Bun de tipar 19.01.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 7740 Tiraj 80 140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m². 700×1 000/32. Coli editoriale 2,07. Coli de tipar 2. A.T. 11 566. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—3.

Tiparul executat sub comanda nr. 60 753 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Coperta de ***ALBIN STĂNESCU***

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI